

Ἐξήγησις τῶν συντετμημένων λέξεων.

ἄθροις.	ἄθροισικόν.	δηλ.	δηλαδῆ.
αἰτιατ.	αἰτιατική.	δυϊκ.	δυϊκῶς.
ἄκλιτ.	ἄκλιτον.	Ἐκκλησ.	Ἐκκλησιαστής.
ἀμτβτ.	ἀμετάβατον.	ἐκκλησιας.	ἐκκλησιαστικῶς.
ἀναλελυμ.	ἀναλελυμένως.	(Ἑλλ.)	Ἑλληνικόν.
ἀναύξητ.	ἀναύξητος.	ἐν λ.	ἐν λέξει.
ἀναυξήτ.	ἀναυξήτως.	ἐν παραθ.	ἐν παραθήσει.
ἀντίθετ.	ἀντίθετον.	Ἐξοδ.	Ἐξόδου.
ἀντιθέτ.	ἀντιθέτως.	ἐπιθ.	ἐπιθέτον.
ἀντων.	ἀντωνυμία.	(ἐπὶ κινήσ.)	ἐπὶ κινήσεως.
ἄνωμάλ.	ἄνωμάλως.	ἐπίρ.	ἐπίρρημα.
ἄορ.	ἄοριστος.	ἐπιρρήματ.	ἐπιρρηματικῶς.
ἀποθ.	ἀποθετικόν.	(ἐπὶ γάσ.)	ἐπὶ γάσεως.
ἄπροσ.	ἄπρόσωπον.	ἐπιφών.	ἐπιφώνημα.
ἀριθμητ.	ἀριθμητικόν.	Εὐαγγ.)	Εὐαγγέλιον ἢ Εὐ-
ἄρσ.	ἄρσενικόν.	Εὐγ.)	αγγελιστής.
αὐξ.	αὐξησις.	εὐχρηστ.	εὐχρηστον.
αὐξαν.	αὐξάνει.	εὐχρηστοτ.	εὐχρηστότερον.
Βολγαρ.	Βολγαριστί.	ἠύξημ.	ἠύξημένος.
γ. κ.	γένους κοινοῦ.	θεολογικ.	θεολογικῶς.
Γαλλ.	Γαλλιστί.	θηλ.	θηλυκόν.
γεν. κοιν.	γένους κοινοῦ.	καὶ τλπ.	καὶ τὰ λοιπὰ.
Γενεσ.	Γενέσεως.	καὶ τ.τ.	καὶ τὰ τοιαῦτα.
γενικ.	γενική.	κλητ.	κλητική.
γραμματ.	γραμματικῶς.	κοιν.	κοινῶς.
κτητ.	κτητικόν.	πληθ.	πληθυντικῶς.
Λατ.	Λατινικόν.	ποιητ.	ποίητικῶς.
λίθ. πολυτ.	λίθος πολύτιμος.	Πραξ.	Πράξεων.]